

Arrest

nr. 126 710 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 18 september 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij heeft drie keer een asielaanvraag ingediend, de eerste keer op 19.01.2001. Deze werd afgewezen op 21.02.2001. Een tweede asielaanvraag van 16.07.2004, werd afgewezen op 15.03.2006 en zijn derde aanvraag van 25.05.2007 werd afgewezen op 21.06.2007. We merken op dat geen enkele van deze procedures onredelijk lang heeft geduurd. Het argument dat de procedures samengeteld onredelijk lang duurde, wordt niet in zijn voordeel weerhouden. Door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is betrokkene zelf verantwoordelijk voor deze lange duur.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, Nederlands en Frans heeft geleerd, sociale banden heeft, werkbereid is, een arbeidscontract, aanslagbiljetten van de personenbelasting en loonfiches voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 10 september 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Zij vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er wordt in het verzoekschrift geen middel ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het beroep wordt ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, dit om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van “ART. ART 9BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, ARTIKEL 8 EVRM, HET PRINCIPE VAN BEHOORLIJK BESTUUR EN HET RECHTSZEKERHEID - EN VERTROUWENSBEGINSEL”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker diende in 2009 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis en op basis van de regularisatiecriteria vervat in de instructie dd. 19.07.2009.

Verzoeker voegde een arbeidscontract bij zoals vereist was in punt 2.8B van de intussen vernietigde instructie.

Hierop volgde een positieve beslissing van DVZ.

Echter kon de Gemeente verzoeker op de een of andere manier niet treffen op zijn toenmalig adres (verzoeker woonde toen in de Van der Stichelenstraat 115 te Molenbeek).

De Gemeente Molenbeek stuurde het dossier dan maar terug naar DVZ.

In 2012 deed verzoeker dan opnieuw een aanvraag en het is deze aanvraag die nu wordt afgewezen.

De bestreden beslissing is niet meer dan een standaardbeslissing en verwijst op geen enkele wijze naar het dossier van 2009 en de initiële positieve beslissing die werd genomen.

Het wettig probleem in casu is het volgende:

De stelling van DVZ in dossiers waar in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven is, dat dit bevel in het rechtsverkeer aanwezig blijft. Verzoeker meent dan ook dat een positieve beslissing in het verleden gegeven dan ook in het rechtsverkeer blijft.

Indien er een negatieve beslissing door de gemeente moet betekend worden, blijft dit in hun farde zitten tot ze de betrokken persoon vinden, zelfs na jaren.

Het kan niet dat een positieve beslissing plots verdwijnt of negatief wordt, terwijl ze nooit geannuleerd is geworden.

Verzoeker meent dan ook dat het principe van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel in casu geschonden is, daar hij er redelijkerwijs van uit kon gaan dat de initiële positieve beslissing nog in het rechtsverkeer aanwezig was en dat er alleen een probleem van betekening was.

Huidige beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden”.

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van “ART 9BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980”, “ARTIKEL 3 VAN HET EVRM” en “ARTIKEL 8 EVRM” aangezien het verzoekschrift een uitleg ontbeert over de wijze waarop voormelde bepalingen geschonden werden. Eveneens is het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van “HET PRINCIPE VAN BEHOORLIJK BESTUUR” aangezien er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en verzoeker niet uiteenzet welk beginsel hij geschonden acht, andere dan “HET RECHTSZEKERHEID - EN VERTROUWENSBEGINSEL”.

3.3. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden maar de eerste bestreden beslissing steunt op duidelijke juridische en feitelijke motieven. Verzoeker laat na te preciseren waarom hij niet in staat is zich met alle middelen van recht te verdedigen m.b.t. de eerste bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. De eerste bestreden beslissing wordt getroffen naar aanleiding van een aanvraag om verblijfs-machtiging die ingediend werd op 4 juli 2012. Verzoeker brengt niets in tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Kernbetoog van verzoeker is dat hij ooit een positieve beslissing zou hebben ontvangen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet betekend kon worden en dat deze nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

3.5. Het verweer van de verwerende partij in haar nota, namelijk “*In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij in 2009 reeds tot verblijf van meer dan drie maanden zou zijn gemachtigd. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij haar eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 26.03.2009 onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens diende de verzoekende op 14.12.2009 een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dewelke op 21.05.2010 niet in overweging werd genomen, om de reden dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet daadwerkelijk verbleef op het opgegeven adres*” vindt steun in het administratief dossier. Ook ter terechtzitting brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat er ooit een positieve beslissing in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten aanzien van hem getroffen werd.

3.6. De Raad dient derhalve net als verwerende partij tot de conclusie te komen dat het betoog van verzoeker dat hij ooit een positieve beslissing zou gekregen hebben in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet feitelijke grondslag mist. Een schending van “HET RECHTSZEKERHEID - EN VERTROUWENSBEGINSEL” wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA